

Nyilas Atilla Na és

Szia, nem könnyű kérdések. Az évszakot illetően 100%-os biztonsággal nem nyilatkozhatom, de nyárra tippelnék a társaság s az egész álom: *Estefelé négy-öt barátommal egy lakótelepen* hangulata alapján. Olyan volt, mint amikor a srácok nyáriszünetben összeverődnek a lakótelepen esténként, sztorizgatnak, bagóznak és *állunk emeletes házak közötti füves területen*. Isznak. Valamennyien középiskolások voltunk, talán 17-18 évesek, olyan életkorban tehát, amikor a gimis barátságok már elmélyültek.

Oldalra nézek (vagy talán nézünk), s még épp a tér, ahol futunk, lakótelephez képest szokatlanul tágas, mintha egy nagy mező lenne a házak között. A talaj egyenetlen, dimbes-dombos, látom, megdöbbenéssel, hogy egy óriási, légviszonylag magas volt a fű, mielőtt leégett volna. Valahogy így képzelnék el egy csatamezőt vagy katonai gyakorlóteret. A lehulló bombát hajóra hasonlító atombomba bukik le az egyik egy pillanatra tökéletesen látni. Fehér színű. Szélsébesen halad lefelé, mérete egészen gro-

teszk. Legalább akkora, mint a négyemeletes négyemeletes ház mögé. Futásnak eredünk, a ház, amely mögött gyorsan eltűnik, ha nem nagyobb. Kora este lehetett, mert emlékszem, az ég még kék és egyébként makulátlanul tiszta. A következő pillanatban minden lángban áll. Elbomba látványa, mivel tényleg óriási volt, és a házak megszokott rendjéhez képest elképzelhetetlenül idegen, valami tapintható, kimerevített esünk, de felpattanunk és menekülünk, közben abszurdítás benyomását keltette. Erős a min-

dent elborító lángok, a teljes pusztulás félelme is menekülés közben, de ellensúlyozza az ellenem annyira nevetünk, hogy alig bírunk futni. Állhatatlanul feltörő röhögés, mint amikor barátokkal, ahol nem lenne szabad, például tornasorban, próbáljuk visszatartani a nevetést. Leállunk, vidáman társalgunk a kiégett téren, de már nem lehet. Ennél is erősebb érzés viszont a végén az örömtias csodálkozás, hogy egyszerűen hihetetlen, hogy ezt megúsztuk — csodáljuk, hogy nem esett semmi bántódásunk.

[Az Álmoskönyvből]

Németh Gábor **Állatmese**

Alszom, mint a mormota, mikor a becirpeg az okostelefon.

Becirpeg, aztán valaki csipogni kezd, egy kiadó nevében, a legmenőbb kiadó, bár a neve szerint inkább mezőgazdasággal foglalkozik, mint állattenyésztéssel.

Írjak állatmesét, modern kortárs állatmese, szexi lenne, mondja a hang, persze nem szóval, intonációval. De mikor én regényt akarok írni.

Kedves Gyerekek!

Észbe vettétek már, hogy az „állat a mesében” visszavonhatatlanul passzé? Ahogy Móricka elképzei? Veszek egy állatot, aztán jól kitömöm 1 db tulajdonsággal, úgy, hogy majd' szétduzzan a varrásnál? A róka ravasz, a nyúl gyáva, az oroszlán bátor? Vagy az a szerintetek, jav.: szerintetek az a nagy truvájj, hogy pont fordítva?

Hogy belepakolsz egy kis feszkót?

Legyen mondjuk az egér vakmerő, és az oroszlán beszari a végtelenségig? Tényleg, erre legyen ráindulva? Valaki, mondjuk a borz megszemélyesítve, jól megréfál vagy tökéletesen megment 1 másik valakit, és ezt elnevezzük katarzisnak? Vagy veszítse el mondjuk a szagát, és derüljön ki, hogy a bűdösség *tulképpen valszeg* 1 áldás?

Megint rájőjtek, mire való a történet? Nehogy már a fika egye meg az óvodást? Két matróz barkochbázik? Szőrös? Nem? Akkor a rum?

Mondd meg lafontennek, hogy a kurva anyját?

Akarsz tanulni szórakozva?

Még azt a fáradságot sem venni, amit a hollywoodi B-filmek screenwriteri simán, aprópénzért megvesznek, szóval, hogy mondjuk *a felügyelő-épp-nyugdíjba-menne-de-az-utolsó-napján-történik-valami-kibogozhatatlan* típusú sztorikban a címszereplő minimum rágcsáljon egy gyufaszálat, mert *pont-szokik-lefele-a-cigiről*, meg ilyenek.

Állatmese, mert megkértek pénzért.

Jöjjön a szőrszobor, a szörgép, a géppel kibélelt zombi, jön és halad előre a tanuláshoz, vonszolja magával az olvasót, pedig nincsen amúgy tanulás, az élet van, a kimeríthetetlen és megismételhetetlen, kitanulhatatlan borzalmával, soha nem tanulsz meg semmiből semmit, mert lehetetlen, kivéve talán ezt az egy, meglehetősen durcás kijelentést.

Szavam ne feledd.

A macskás képeslapokat Sári nénitől kaptam, a hatvanas évek legelején, elgondolhatatlan így visszafelé, hogyan kerültek ide, milyen résen át, miféle levélrészén, milyen levélhordó oltalmában, a francia vagy svájci vagy belga képeslapok, nem tudom, mindenestre valami csokoládéféldről, a csokoládé uralma alá hajtott birodalomból jöttek, ahonnan máskor a pepita borítós táblák, meg a pasztillák, a kíméletlen bonbonok, melyekre kiült az undorra fel semmiképp sem jogosító fehér ízé, ami a mellékelt, alig olvashatóra magyarított papírok szerint legkevésbé sem tette őket alkalmatlanná a fogyasztásra.

Sári néni magányosan élt egy kissé félelmetes bérházban, a Jókairól elnevezett téren, az volt az igazi neve, hogy Stern, nem a térnek, a stern egyébként csillagot jelent, a legcsodálatosabb barát, egy néni, aki a barátom volt, értsük ez alatt a legjobbat, derűt, cinkösséget, megszolgalhatatlan, ám eleve ajándékba adott, feltétlen bizalmat, a szeretetnek azt a kissé örült változatát, ami szinte számít a csalódásra, szóval Stern Sára a Jókai téren lakva birtokolt egy *teljes jókait*, vörös és arany bőrkötésben sorakoztak a kötetek egy feketére érett polcon, az ágya felett, és tudható volt, hogy az egészet, mind a két métert kiolvasta, alapvetően fölmerülhetett a kérdés, hogy a fölrvatalozott, a haza ájulatával bebalzsamozott hullá, a frekventált írótom vajon hány jókais, hogy Jókai *többet*